

osebljenimi človeškimi lastnostmi in afekti. Za odrastle je preveč izumetničena in gostobesedno patetična, malim pa ostane spricho svoje meglenosti neumevna. Težko bo najti dečka, ki bi jo prečital do konca. V knjižici je nekaj sličic, a krasé jo le nekatere. Na naslovni list sodi vsekakor drug klišé, n. pr. s str. 71. Inicijalke se prilegajo besedilu; tako je prav. Oče župan na str. 40 je pač smešna figura: tiste vrhnje hlače je oblekel vsaj za petdeset let prepozno. Netočnosti so n. pr. okolo; svetlejšé zasijati; lasje so se vsuli; *v*zrasti, grad, poleg: zrastel je grad. Poponec je malo znano rastlinsko ime; zakaj ne bršljan aii divja trta? Sicer pa želim „Vsem dobrim“ srečno pot!

J. Wester.

Publikacije Matice Hrvatske za leto 1912. — Bogat po vsebini in obsegu je zadnji dar Matice Hrvatske. Beletrija, spretno izbrana, stopa pred znanstvom, in s tem je ustrezno veliki večini čitateljstva. Redno izdanje šteje sedem knjig: Dr. A. Bazala zaključuje s tretjim zvezkom svojo „Povijest filozofije“ od Kanta do najnovejše dobe — brez Slovanov. Iso Kršnjavi je priredil v prozi in opremil z obširnimi tolmačem drugi del Dantejeve „Božanstvene Komedije“. Sedmo knjigo zabavno-poučnega zbornika „Hrvatsko Kolo“ je s finim okusom uredil dr. Branko Drechsler. Med leposlovnimi sotrudniki čitamo znana in priznana imena: D. Šimunović, A. Tresić-Pavičić, I. Krnic, A. Kostelič, Vl. Nazor, And. Milčinović, M. Ogrizović, M. Šenoa itd. Vjek. Klaić je napisal članek o Kr. Akademiji znanosti v Zagrebu l. 1776.; dr. O. Kučera poroča, kako si je človeški duh osvojil ozračje; dr. F. pl. Šišić se spominja v pristrčnih besedah akademika Natka Nodila; dr. Br. Drechsler pripoveduje v daljši književni študiji iz dobe Bachovega absolutizma o življenju in delovanju dr. Ant. Starčevića; Jos. Pasarić, prevajatelj Merežkovskega, nas seznanja s tem ruskim literarnim kritikom in romanopiscem svetovne slave. Za nas Slovence pa je poučen „Kulturni pregled“, ki nam slika delo hrvatskih kulturnih društev in nas pouči o stanju najnovejše hrvatske književnosti. „Kolo“ krasí dvajset slik; o njih nam poroča And. Milčinović. — Sporazumno s Srbsko književno zadrugo v Belgradu, ki izdaja sedaj vsako leto po eno hrvatsko knjigo, je izdala Matica Hrvatska „Priče“ Bran. Nušića, najboljšega srbskega humorista in komediografa; skupno z Matico Dalmatinsko so izšli „Hrvatski kraljevi“ Vlad. Nazora. — Adela Milčinović je napisala trodejanko „Bez sreće“.

O leposlovnih publikacijah poroča „Zvon“ v naslednjih ocenah.

Vladimir Nazor, Hrvatski kraljevi. Izdala Matica Hrvatska in Matica Dalmatinska. U Zagrebu, 1912. 8°. 125 str.

Sloviti hrvaški poet je s tem delom napravil blesteč poskus, spesniti epopejo narodne zgodovine do dobe, izražene z gorenjim naslovom. Ta Eneida, ki je vtisnjena večinoma v zvonke sonete in opiljene tercine, ne gre sicer ab ovo usque ad mala ter temelji bolj nego Vergilova na resničnih podatkih, čeprav ne manjka legendarne primesi, zlasti v dušeslovnem pogledu. Ne spušča se v neznatne potankosti, izbirajoč le važnejše, značilne točke — seve požlahtnjene — katere usposoblja njih relief nad vsakdanjostjo, da se otmo sivi pozabnosti. Poleg vrlin in uspehov niso zamolčane niti senčne strani: tako se leskeče v vsaki skupini stihov bolj ali manj brušena ost. Kljub neštevilnim scilam in karibdam pri podobnem predmetu se je pesnik umel ogniti prtiličnemu frfotanju ter je v znatnem zanosu ustvaril plemenit epsko-liričen mozaik, ponos zavednemu Hrvatu.

V preludiju je zgoščen najsplošnejši filozofem o narodovi prošlosti: kri in solze, solnce in mrak, to je bil naš delež, dokler ni vse palo v črno noč, vendar „Ljubljanski Zvon“ 1913. XXXIII 1.